

Галина РИРМАРК,
викладач професійної підготовки
ВСП «Ананьївський аграрно-економічний фаховий коледж УНУС»

ЦИФРОВА КОМПЕТЕНТНІСТЬ – ГОЛОВНИЙ ТРЕНД СУЧАСНОСТІ

**Той, хто навчас, повинен завжди
продовжувати вчитися сам**

Річард Генрі Данн

В умовах тотальної комп'ютеризації життєдіяльності людини висувуються нові вимоги до освіти. Традиційне навчання з цифровими технологіями це не тренд, а вимога часу. Електронні, мультимедійні підручники та посібники, інтерактивні комплекси, цифрові вимірювальні лабораторії – все це є сучасна освіта. Всі зміни, які відбуваються в суспільстві, відображаються в освіті.

Різноманітні аспекти впровадження ІТ, а саме цифрових технологій, в освітній процес закладу освіти та пов'язані з цим формування та розвиток відповідних компетентностей у педагогічних працівників є актуальним у світлі сучасного реформування освіти в Україні [3].

Цифрова компетентність – це сукупність знань, здібностей, особливостей характеру і поведінки, які необхідні для того щоб людина могла використовувати ІКТ та цифрові технології для навчання, професійної діяльності (роботи) та участі у житті суспільства [1].

Цифрова компетентність сучасного педагога – це базова річ без якої не можливо уявити його ефективну роботу. В умовах періодичних локдаунів і карантинів саме цифрові технології дають змогу не зупинити навчання, а безпечно продовжити його в дистанційному або змішаному форматі. Останніми роками в Україні вже зроблено важливі кроки в напрямі впровадження нових технологій в освітній процес шляхом: забезпечення закладів освіти персональними комп'ютерами, підключення до Інтернету, розроблення електронних освітніх ресурсів, що в цілому, має спрямованість на формування нового позитивного ставлення педагогів до застосування ІКТ та, як наслідок, підвищення та розвиток їхніх інформаційно – цифрових компетентностей.

Інформаційні технології є невід'ємною частиною сучасного світу, вони значною мірою визначають подальший економічний та суспільний розвиток людства. У цих умовах сучасних змін вимагає й система навчання. Актуальність даного питання має місце у сучасному освітньому середовищі, адже нині якісне викладання дисциплін та якісна підготовка майбутніх спеціалістів не може здійснюватися без використання засобів і можливостей, які надають комп'ютерні технології та Інтернет.

Одним з викликів діджиталізованого суспільства є готовність педагога до цифрової трансформації процесу навчання, та організації сучасного процесу

педагогіки партнерства між студентом та викладачем, викладачем та батьками. Сьогодні вже неможливо закладу освіти залишатися осторонь цифрової трансформації. Новітні технології стали невід'ємною частиною нашого повсякденного буття.

На сучасному етапі розвитку країни значно підвищуються вимоги до рівня підготовки спеціалістів, які повинні володіти запасом теоретичних знань, практичних навичок, вміти орієнтуватись у складній ситуації, бути готовими приймати нестандартні рішення. Це потребує впровадження розвинених форм і методів навчання, які сприятимуть становленню особистості майбутнього спеціаліста.

Вимушене дистанційне навчання в ВСП «Ананьївський аграрно-економічний фаховий коледж УНУС» поставило педагогічний колектив, студентів і їх батьків перед непростю проблемою: як організувати навчання студентів в умовах карантину, коли викладач не може бути поруч. І як зрозуміти, чи вивчив щось студент, коли традиційні способи оцінювання недоступні. Навчальні матеріали та спілкування між учасниками дистанційного навчання забезпечувалися за допомогою Google Classroom – онлайн – лекції, консультації, тестовий контроль, виконання практичних завдань, конференції та інші види взаємодії з використанням цифрових комп'ютерних технологій (Веб-квести, Відеоскрайбінг, Google Forms, ClassDojo, Triventy, Viber, Метод проєктів), та інших різноманітних Інтернет сервісів, які допомагали викладачам зробити навчання для студентів більш цікавішим, продуктивнішим, захоплюючим та результативнішим.

Також, необхідно було врахувати наявність технічних засобів для навчання, доступ до Інтернету як у викладачів так і у студентів. Організувати навчальний процес вдома важче, ніж в навчальному закладі при очній формі навчання, коли викладач завжди поруч. Студенти самостійно виконували завдання і для них це важче ніж в навчальному закладі, адже батьки не можуть допомогти або заставити виконувати завдання.

Більшість батьків не мають можливості бути активними учасниками навчального процесу, брати участь в управлінні і впливати на роботу освітнього закладу в силу своєї зайнятості. Можливість цифрових технологій дозволить здійснювати оперативний обмін інформацією, проводити консультації з різних питань, бути рівноправними партнерами, налагодити контакт викладачів з батьками, надавати реальну допомогу і при цьому батьки зможуть відстежувати досягнення своїх дітей, радіти спілкуванню та бути в курсі всіх справ.

ІТ – це не мета, а засіб навчання. Комп'ютеризація повинна стосуватися лише тієї частини навчального процесу, де вона справді необхідна.

Список використаних джерел:

1. Гринько В.О. «Молодий вчений» № 9.2 (49.2) «Розвиток цифрової компетентності в процесі неформальної освіти педагогів» вересень, 2017 р.;

2. Інформаційні технології і засоби навчання, 2018, Том 68, №6., «Розвиток цифрової компетентності педагога в інформаційно-освітньому середовищі закладу загальної середньої освіти»;
3. Осадча К.П., 2010 ISSN 2076-8184 «Інформаційні технології і засоби навчання» №3.-(17). Режим доступу: <http://www.ime.edu-ua.net/em.html>;
4. Тимофеева І. Б., Нетребя М. М. Упровадження цифрових технологій у підготовку майбутніх педагогів. Інноваційна педагогіка. 2019
5. Internet ресурс:
- <https://timeweb.com/ru/community/articles/vozmozhnosti-google-forms>